

Clarisseum

KATH. PATRONAGE SZALÉZI INTÉZET HAVI ÉRTESÍTŐJE

SZERKESZTI ÉS KIADJA:
AZ INTÉZET IGAZGATÓSÁGA

RÁKOSPALOTA

ELŐFIZETÉSI DIJ NINCS
TELEFON: L. 961-03

Boldog húsvéti ünnepeket!

A küszöbön álló húsvéti szent napok alkalmából kellemes ünnepeket kívánunk nagyérdemű Munkatársainknak, áldottlelkű Jótevőinknek s a Clarisseum minden barátjának s jóakaró támogatójának.

Száznegyven és több gyermek szava csendül meg e sorok közül s ugyanannyi ajak rebeg buzgó imádságot, hogy a jószág Istenének bőséges áldása szálljon mindazokra, akik Istenért szeretik s imáikkal s adományaikkal támogatják inté-

zetünket s ezen keresztül Istennek szegény árváit.

Teljesítse az Úr minden nemes kívánságukat s töltsse el szívüket húsvéti diadalmas szent érzéssel, felemelő boldogsággal, hogy átérezzék s átélvezzék a győzelmes Krisztus gyógyó sebeiből kiáradó kegyelmet, békét és szeretetet, s adja meg nekik a kegyelmet, hogy még igen sokáig zenghessék a húsvéti alleluját szent örömben és boldogságban.

FELTÁMADT!

Húsvét a feltámadás ünnepe: Krisztus feltámadásáé s a lelkek feltámadásáé Krisztus számára. A győzők diadalmas örömevel, isteni vendégséggel ünnepeljük e napot, amelyen magát az örök Báránnyt vesszük magunkhoz étel alakjában.

Ennek a szent, isteni vendégségnek az ünnepe Húsvét, amikor az Egyház felemeli szavát s dúsan terített asztalához hívja gyermekeit. Igaz, mindennap terítve áll ez az asztal, mindennap hallhatjuk az Egyház hívó szavát; de most, húsvét táján tovább megy az óhajnál, a kérésnél, most *megparancsolja* gyermekeinek, lelkiismeretbeli kötelességévé teszi mérhetetlen családjá minden egyes tagját, hogy izelje meg vendégsége kenyerét, az élet kenyerét, ezt az égi kenyeret. Mert aki nem táplálkozik, elgyengül, elsorvad, kihal benne az élet.

A húsvéti szentségekhez való járulás nagy parancs, az igazi, öntudatos katolikus életnek a próbaköve, hitelesítő pecsétje. A gyakorlati, buzgó, hitük szerint élő katolikusok az Úr asztalához járulnak húsvétkor, de nemcsak húsvétkor, a többiek, a lányok, a névleges katolikusok azonban még húsvétkor is visszautasítják az erősek kenyerét. Az Egyháznak gondja van minden gyermekére, de különösen szerető aggodalommal kíséri a hitük szerint nem élő, lanyha fiait.

Hite szerint nem élő, névleges katolikus — mily szomorú ellentmondás. Lehetetlen, hogy katona legyen valaki s ne teljesítse kötelességét! Nem lehet, hogy katona legyen valaki, s ne engedelmeskedjék a kiadott parancsnak, mert különben méltatlan a névre s az egyenruhára, szégyent hoz legfőbb hadurának a színeire. Katolikus, aki elutasítja magától a húsvéti szent lakomára szóló meg-

hívást, az eltaszítja magától az életet forrást, magát Krisztust. Vényige az ilyen, amely leszakadt a tőkéről. Milyen lesz a sorsa? Elszárad s a tűzre kerül. Az ilyen katolikusban nincs igazi élet, mert hiszen megmondotta maga az örök Élet: „Aki nem eszi az én testemet s nem issza az én véretem, nem lehet abban élet.”

Nincs templom oltár nélkül, nincs otthon családi tűzhely nélkül. Éppen így nem élhet a katolikus az Úr eme magasztos szentsége nélkül. S akik mégis megkísérelik nélküle élni, azok csak szomorú árnyékai az igazi katolikusoknak. Lelkük képtelen felemelkedni, a magasba szárnyalni az Úr felé s azért még lépésben haladva gyalogolni sem akarnak, hanem csak csúsznak a földön. Ezek a kereszténység erőtlenei, hanyagjai, lanyhái. Pedig az Úr megmondta az evangéliumban, hogy az ilyen lelkektől undorral fordul el, kiveti a lanyhákat.

Az ilyen keresztény az ellentmondások láncolata, a saját multjának a megtagadása. Mint gyermek, magához vette az Urat első szentáldozásakor, férfikorában pedig ellöki magától. Mint tisztalelkű ifjút Krisztus katonájává avatták a homlokára kent krizma szent keresztjelével, férfikorában pedig hűtlenül és gyáván elhagyja őrhelyét, lomhán leheveredik és elalszik. Hallja ugyan az öntudatos, hű lelkek dübörgő lépéseit, amint céljuk felé törtetnek, föl is emeli kíváncsian a fejét, de nincs ereje, hogy fölkeljen; az ő lelke szárnyaszegetten hanyatlik vissza a porba. Ez nem az Úr küzdő Egyházában való vitézkedés, hanem szégyenletes és gyászos rabszolgaság.

Mert a névleges, lanyha katolikus még Húsvét táján sem megy gyónni, áldozni. Minck is? Hiszen akkor szét

kellene törnie rabbilincseit, talpra kellene állnia és megindulnia az Úr által kijelölt ösvényen az Ó halmai felé. Ezt pedig éppen nem akarja. Nem, mert elpuhult, kábulatba esett lelkének jól esik a tunya rabszolgaság. És az isteni Vendég jön. Kopogtat, bebocsájtást kér, de zárva találja az ajtót. Felhangzik esdő, hívó szava. Mindnyájunk gondos, jószágos édesanyja: az Egyház, heteken át ismétli a Mester nevében ezt a hívó szót. A nagybőjtben szétküldi magvetőit, akik két kézzel szórják szét Isten igéit, ezt az áldott magot. Sajnos, sokszor igen kevés eredményre, mert sok mag az útszélére esik, vagy a tövisbokrok közé és a kemény sziklára, ahol nem hoz termést. Jön a Húsvét, kopogtat az iste-

ni Vendég a szívek ajtaján és még mindig zárva találja. Mert a lakás még nincs kész. Még előbb ki kell tisztogatni, föl kell diszíteni. Előbb nem léphet be az isteni Orvos.

Meg kell gyónni, meg kell hajolni. Ehhez pedig sok erő, nagy aláztosság kell. A legnagyobb győzelem szükséges ehhez: önmagunk legyőzése. A saját gőgös természetünket kell megtörni. A lanyha, névleges keresztény irtózik ettől, mert gyöngé és dőre módon gőgös.

Az isteni Vendég, a jó Barát, a Szabadító kopogtat, de nem nyer bebocsájtást, még választ sem kap és . . . szomorúan távozik. Mert vannak keresztény katolikusok, akik még Húsvét táján sem engedik be Őt a szívük hajlékába.

Hogy' is mondta D. Bosco?

Hogyan büntessünk?

Egyes gyermekek számára felesleges minden fenytés; de kétségtelen, hogy vannak olyanok, akikre ráillenek a szentírás szavai: „Aki kíméli a vesszőt, gyűlöli fiát.” Az ilyen gyermeknek a büntetés keserű, de üdvös hatású orvosság.

Nagyon kell óvakodnunk, hogy felindult lelkiállapotban ne büntessünk. Tíz közül kilenc esetben ezt meg kellene bánnunk, mert több kárt okoznánk vele mint hasznot. Várjuk meg, míg elül a haragunk s nyugodtan tudjuk megítélni a helyzetet, mikor a gyermek is hajlandóbb lesz a megfontolásra, mert csakis ebben az esetben lesz a büntetés igazságos, bölcs és határozott; csak ilyen esetben nem keveredünk ellentmondásba azáltal, hogy majd túlszigorú büntetést alkalmazunk, majd pedig a szélső szigorból a legnagyobb erélytelenségbe esünk.

Don Bosco így szokta mondani:

Gyermekeknél büntetésszámba megy az, amit büntetésnek használunk. Tapasztalati tény, hogy egy fagyos tekintet bizonyos gyermeknél nagyobb hatást ér el, mint egy csattanós pofon. Egyetlen megérdemelt dicsérő szó, tökéletes jutalmat jelent, de egyetlen feddő tekintet is elégséges ahhoz, hogy emlékezetes büntetést jelentsen, ha a gyermek megfélemlített magától. Egyes rendkívüli esetektől eltekintve, sohse büntessünk nyilvánosan, a társak jelenlétében, hanem négy szemközt, s a fenyték kiszabásánál járjunk el a legnagyobb türelemmel és körültekintéssel, hogy a növendék az ész s a hit szemével belássa hibáját.

Az ész és a vallás.

Az eddig elmondottak mind egy pontban foglalhatók össze, amely valamennyiüknek igazi alapja, s ez: az ész és a vallás.

D. Bosco így szokta mondani:

„Egész nevelési módszeremnek két rugója van. Kell, hogy a nevelő meg legyen győződve arról, hogy minden egyes ifjában, vagy a legtöbbszörében megvan az a természetes belátás, hogy az érdekében tett s neki tetsző jót megismeri, azonkívül érzékeny szíve van, amely fogékony a hála érzelme iránt. Ha a jó Isten segítségével elértük azt, hogy szent vallásunk alapigazságai behatoltak az ifjak lelkébe, amely vallás a legnagyobb szeretettel emlékeztet bennünket az Úrnak az emberiség iránt érzett mérhetetlen szeretetére; midőn a nevelő eljutott odáig, hogy az elismerő hála hűrja megrezdüljön a növendék szívében viszonozásul a sok jóért, amelyben őt a jó Isten részesítette; végre ha észbeli indítékok alapján az ifjú meggyőződött arról, hogy az Úr iránt érzett igazi háláját s elismerését kifejezésre is kell mutatnia azáltal, hogy az ő szent akaratát teljesítse, parancsait tiszteletben tartsa, különösen azokat, amelyek az egymás iránti kötelességeket írják elő — ha mindezt sikerült elérnünk, akkor a nevelői munkának nagy része be van fejezve. Ily módon a vallás a tüzesvérű paripa szájába tett zabola szerepét tölti be, amellyel a harcos a lovát fékezi s kormányozza, az ész pedig a gyeplőhöz hasonlítható, amelyet a lovas majd megfeszít, majd szabadabban enged s ezzel olyan eredményt ér el, amilyent akar. Igaz, őszinte vallásosság, amely az ifjak cselekedeteinek irányítója lesz; ész, amely a vallás szent követelményeit helyesen alkalmazza minden egyes cselekedetre édes szabályként: ime e két szóban van összefoglalva az én nevelési módszerem, melyet az ifjúság nevelésénél alkalmaztam.

Nevelési módszeremből nincs száműzve az üdvös megfélemlítés. Elég csak rámutatnunk arra s fontolóra venni, hogy sok és felette nagy büntetéssel fenyegeti szent hitünk azokat,

akik semmibe sem veszik az Úr parancsait s azokat nagymerészen áthágyják. Kemény és szigorú fenyegetések ezek, s ha sokszor felhívjuk rájuk a növendék figyelmét, meghozzák a maguk gyümölcsét, annál is inkább, mert ezek a fenyegetések nem szorítkoznak csupán a külső kihágásra, és bűnre, hanem büntetést helyeznek kilátásba a legtitkosabb s legelrejtettebb rossz gondolatért is.

Hogy ezek az igazságok mennél inkább behatoljanak a lélekbe, csatoljuk hozzájuk a vallás igaz gyakorlását, a szentségekhez való gyakori járulást és a nevelő kitartó munkáját: így biztosak lehetünk, hogy az Úr segítségével eredményt érhetünk el a megátalkodottaknál is és sokan közülök jó keresztényekké lesznek.

Különben is, ha a gyermekek meggyőződnek arról, hogy nevelőik valóban a javukat akarják, igen sok esetben elég nagy büntetésnek számít az engedellenek számára a nevelő tartózkodó viselkedése, amely megérettel velük azt a fájó szomorúságot, amellyel látnia kell atyai gondoskodásának eredménytelenségét.

Ez a módszer talán a legkönnyebb, és minden bizonnyal a leghatékonyabb, mert a vallás gyakorlása által magára vonja a jó Isten bőséges áldását.“

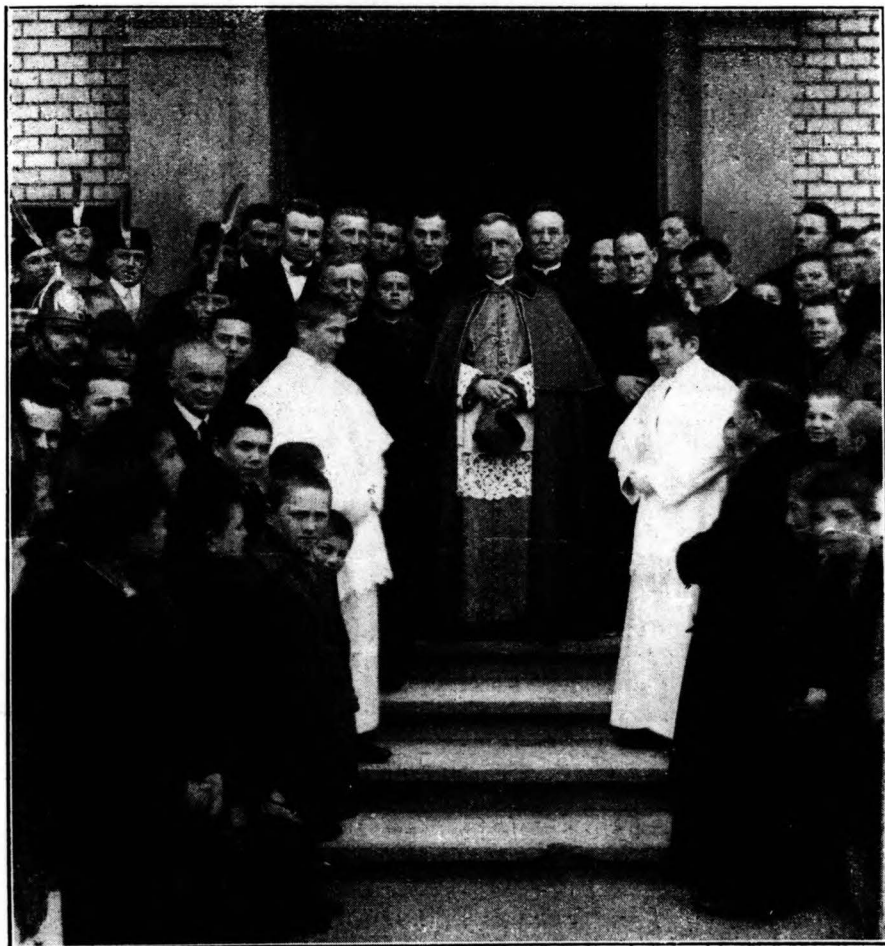
A titkok titka.

Don Bosco egész nevelői életében csodás eredményeket ért el. Íme, lássuk az ő sikereinek titkát.

Don Bosco így szokta mondani: „Nem elég, hogy csupán szeretjük az ifjakat, hanem nekik maguknak is tudniok kell azt, hogy mi szeretjük őket. Ha megismerik szeretetünket olyan dolgokban, amelyek nekik teltszenek, ha részt veszünk apró dolgokban, gyermeki kedvteléseikben, szeretetet fognak látni ott is, ahol hajlamukkal merőben ellentétes dolgot követelünk, amilyenek a fegy-

lem, a tanulás, saját maguk megtagadása, és megtanulják ezeket a dolgokat szeretettel gyakorolni. Az előjárók szeressék azt, ami a gyermekeknek örömet okoz s akkor a gyermekek is szeretni fogják azt, amit az előjárók óhajtanak. És e módon

kat növendékeikkel. A szívek megnyílnak s a növendékek feltárják hibáikat. A kölcsönös szeretet teszi elviselhetővé a növendékek által okozott fáradsalmakat, hálátlanságot, hanyagságot s más hibákat. Ime itt van tehát a mi példaképünk."

Orsenigo Cesare pápai nuncius látogatása a Clarisseumban.

meg lesz könnyítve az ő munkájuk. ... Aki azt akarja, hogy szeressék, mutassa ki maga is, hogy szeret. Az Úr Jézus kicsinnyé lett a kicsinyekért és viselte gyengeségeinket. Ime a meg-hitt családiasság példaképe. Aki megtudja magát szerettetni, az elér mindent, főleg az ifjagnál, mert a kölcsönös bizalom mindegyik delejes áramként kapcsolja össze az előjáró-

Rövid szavak ezek, de felérnek vas-kos pedagógiai kötetekkel. De hogy mindig így cselekedhessünk, meg kell tudnunk őrizni ifjú, sőt gyermeki lelkületünket és szívünket. Ezt az ifjú lelkünket pedig abból meríthetjük, aki egyedül adhatja meg azt; aki e nagyfontosságú igéket mondta: „Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket!”

Jóska inas levelet ír.

Kedves nénikém és Kedves bácsikám!

Már én magam is szégyellem, hogy olyan régen nem írtam levelet, de hát mostanában szorgalmasan dolgozok, mert azt akarom, hogy jól értsem a mesterségemet ha majd Segéd úr lesz. De azért volt egy napom, amelyiken nem dolgoztam, a farsang utolsó napja, akkor a mester úr azt mondta no Jóska eredj Haza máma Ünnepe van mulasd ki magadat. Hát én úgy nyargaltam a kralisszumba, hogy a nyelvem is kilógott. Szerencsére még nem késtem le a Muriról, a prefektus Úr éppen akkor olvasta föl, hogy mi minden lesz. Hát legelőször zsákbatutó verseny volt. Hát én nem kerültem bele a zsákba, de a második futásnál, a Panák lacika belekerült, osztán ő lett az első, pedig az intézet legkisebb gyereke, nekem épen a hasamig ér. Hát én olyan rémisztően még soha életembe nem nevettem, még a könnyem is potyogott. A Kelemen is futott a zsákban, osztán mikor elesett, elkezdett Bukfenceket vetni, oszt' úgy gurult előre, de biztosan elszédült a feje, mert hamar abbahagyta. Osztán futottak égő gyertyával, meg vízzel teli bögrékkel. Hát ezis muris volt, de a lekvár etetés még murisabb. Úgy be-kenték egymást, hogy én megint az ódalamat fogtam nevettemben. Hát még a narancskiszedés. Jaj de muris volt! Egy nagy kondér meleg vízbe a prefektus Úr beletett egy narancsot, osztán aszt szájjal kellett kivenni. Hát a Nyomdász Misi ki is vette, mert jó széles a szája. Igaz, hogy az egész feje a nyakáig vizes lett, osztán úgy állt a Tányér elé, amibe liszt között pénz volt, aszt is Szájjal kellett kivenni. Ki is vette, de olyan kovászos lett az arca, hogy majd szétrepedtem a nevetéstől. A krumpli szedéshez a bárány Urat is kisorsolták, de meglógott, mert félt, hogy úgyse ő lesz az első, osztán

mikor másodszor is futottak, hát az igazgató Úr is versenyzett, de egyszerre összeszedte az egész krumplikat és egyszerre dobta a kalapba, persze könnyen lett az első. De ám az nem volt gílt. A Köcsögtörésnél a pintér Tisztelendő urat majnem fejbe verte a Lelovics, mert igen közel állt. Annyi fűgét meg narancsot is kaptunk, hogy a sekrestyés bácsinak a hasa megfájdult bele. Ja igaz. A kapcár Urat is kisorsolták a lekvárhoz, de ő is meglógott, féltette az Orrát a bekenyéstől. Ja igaz. Üvegen is lovagoltunk, én is, osztán előbb énekelni köllött azt a nótát hogy 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, de közbe orrot mutatni két kézzel, aztán gyertyát gyújtani Két kézzel de ám a lábunkat egymás hegyibe raktuk. Én aszt a Gyertyát, amit megköllött volna gyújtani, darabokra törtem mert mindig rákopogtam vele az asztalra, mondta is a prefektus Úr, hogy ne kopogjak olyan sokat, hanem gyújtsam meg a gyertyát, de senki se bírta. Este előadás volt a színházba, a mienkbe. Nahát az is muris volt, de nagyon. Szívesen leírnám, de már nincs hely a Papiron. Ezentul mindig írok Levelet. Ja igaz. Ugye hogy ebben a levélben kevés hiba van, mert a bárány Úr kijavította nekem, osztán én újra leírlam. Kezüket csókolja

J ó s k a .

Ja, még valamit. Ez is a mult héten történt vagy talán két hete. A prefektus úr szomorúan azt mondta nekem, no jóska, megint megdöglött egy nagy malac. Én is szomorú lettem osztán megkérdeztem, hogy mi Baja volt? A prefektus úr azt felelte, hogy neki szaladt egy hosszú késnek és nevetett hozzá, nem a malac, hanem a prefektus úr, hát akkor vettem észre, hogy tréfál, mert leölték azt a malacot. Azóta már meg is ettük, finom volt. Másodszor is kezüket csókolja

J ó s k a

Krónikánk lapjaira.

Febr. 21. Farsang utolsó napján intézetünkben is magasabbra szökent a sohasem hiányzó jókedv s növendékeink átadták magukat játszi örömeknek s vidám kedvteléseknek. Előbb azonban szentségimádást tartottunk, hogy lerójjuk szeretetünket s halánkat oltáraink isteni Vendége iránt s engesztelést nyujtsunk neki, mert épen e napokban hódolat helyett oly sokan durván megbántják Őt.

Este a Don Bosco Kör leleményes és lankadatlan buzgalmú tagjai vidám, kedélyes hangulatú, fényes sikerű színházi estét rendeztek. A már többször szép sikert aratott műkedvelő gárda ezúttal is megnyerte a közönség elismerését talpraesett játékával s megérdemelt tapsban részesült.

Febr. 22. Hamvazószerdán alázatos lélekkel és bűnbánó szívvel hajtottuk meg fejünket, hogy az Egyház komor hangulatú szertartásával hamut hintsen homlokunkra és szemünk elé állítva életünk mulandóságát, hogy a halál gondolatából erőt s ösztönzést merítsünk az Úrnak felsőbb és nagylelkűbb szolgálatára.

Márc. 21 - 25. A szalézi munkatársak clarisseumi csoportja a szokásos évi lelkigyakorlatot végezte kápolnánkban. Oly nagy számban jelentek meg a buzgó hívek, hogy a kápolna mindvégig zsúfolt maradt és szűknek bizonyult a lelkigyakorlatokon résztvevők befogadására. A befejező napon, márc. 25-én, megjelent körünkben Orsenigo Cesare pápai nuncius úr új uditorejának és Fallenbüchl Ferenc dr. pápai kamarásnak a kíséretében s pontifikálta a hét órai szentmisét, amelyen a lelkigyakorlatok résztvevői közös szentáldozással koronázták meg a magábaszállás és a lelki megújulás szolgálatában eltöltött áhitatos napokat.

A mise végén a Nuncius úr szívéből jövő magyar nyelven szólott a

jelenlevőkhöz s dicsérő szavakban emlékezett meg Don Bosco korszerű alkotásáról, a szalézi munkatársak intézményéről, amely mindenkinek, még a legszerényebb viszonyok között élőknek is lehetővé teszi, hogy az Isten országa s a közjó érdekében apostolkodva munkálkodjanak, s ezzel a mai égető társadalmi bajok gyógyításánál közreműködjenek. A beszéd végén Ónagyméltósága emlékképecskéket osztogatott szét nagyszámban a jelenlevők között.

Eltávozása előtt Ónagyméltósága belegeyezett abba, hogy a kitüntető látogatás s a kedves nap emlékét fényképen megörökítsék s ezzel intézetünknek egy újabb kedves emléket hagyott.

Este 6 órakor Tóth János soproni pléb. élvezetes előadásban ismertette Lourdes-t, Limpias-t stb. Intézetünk nagyterme zsúfolásig megtelt érdeklődő közönséggel.

SZÓCS BERTALAN

Rpalota r. t. város gazdasági tanácsnoka f. é. március hó 5-én balesetben szerzett sérüléseiben rövid szenvedés után életének 47. évében az Úrban csendesen elhunyt.

Az általánosan érzett fájdalomban és őszinte egyetemes gyászban, amely a megszorodott családot s vele együtt az egész várost sujtotta, intézetünk is teljes mértékben osztozott, mert a váratlanul elköltözött mindig a legnagyobb rokonszenvvel és jóakarató támogatásával kísérte intézetünk működését. Kegyeletes halánkat akartuk leróni, mikor utolsó útjára kísértük s ugyanaz a kegyelet és hála fakasztja szívünkől a hő imát, hogy evvel is sietessük megdicsőülését. A mély gyászba döntött családnak pedig ezúton tolmácsoljuk mélyen érzett igazi részvétnket.

A H Á L A S Z A V A.

Biztosítjuk összes munkatársainkat és jótevőinket, hogy végtelenül hálásak vagyunk jóakarataik-és szeretetükért. Mindennap imádkozunk gyermekeinkkel együtt jótevőink és munkatársaink jámbor szándékára és kedves halottaik üdvösségére.

Baranyai I-né Rpalota, Baráth I. Csehímind-szent, Báth L. Esztergom, Dr. Bedő A-né Újpest, Brecher M-né, Újpest.

Capetano Nemo Rpalota, Dr. Cseh J. Bpest. Dankó J. Bpest.

Dr. Eckhard S. Bpest, özv. Eichinger H-né Bpest.

Fáby F. Rpalota, Fehérváry G-né Újpest, Filkorn A. Rpalota,

Dr. Hercegh J. Kíspeszt, Hosmann J. Újpest. Jankovich L-né Újpest, Jarosek F. Rpalota.

Kauszer R-né Bpest, Kovács J. Rpalota, Köln Rózi Rpalota, Kramarik J. Újpest.

Lappay L-né Rpalota, László B. Tihany, Ledniczky Flóra Bpest, Legeza Mária Budakalász.

Magurányi J. Felsődabas, Margrander Új-

pest, Mávtelep áll. leányisk. II. oszt. gyűjtése. Minarik Mária Újpest, özv. Molnár B-né Bpest.

Dr. Nádaskay B. Rpalota, Nemesánczy Emma, N : nius, N. N.

Pásztor L. féle alapítványi bérház lakói, Patacsics B-né Rpalota, Pellion Margit Nagykőrös, Pestalics J-né Újpest, Petry H-né Rpalota, Piolonovszky H-né Újpest.

Sibelka Stefánia Bpest, Slakovits J-né Rpalota, Steiger Gy. Budapest, özv. Schlecht V-né Rpalota, Schléger A. Rpalota, özv. Szilvay J-né Újpest.

Tomaschek Árpád és Mária Pestszentlőrinc, Tökés Gy. Csegöld.

Viberné Újpest, Visy J. Tatárszentgyörgy, Wallner Gy-né Újpest, Walther A-né Rpalota, Wlossák B. Bpest.

Természetben adakoztak:

Élelmiszert: Lappay L-né Rpalota, Sárkány K-né Rpalota, Sibelka Stefánia Bpest.

Ruhaneműt: Belcsik S. Újpest, özv. Brassy Dezsőné Rpalota, Darylek H. Rpalota, Doleviczény Bpest, Ebedli Gy-né Rpalota, özv. Jeney G-né Rpalota, Lappert Etelka Bpest, Sibelka Stefánia Bpest, Schmur J. Rpalota, Székely S. Kecskemét.

A SZALÉZI MUNKATÁRSÁK CLARISSEUMI CSOPORTJA folyó hó 15-én, vasárnap este fél 7 órakor

M Ű S O R O S C S A L Á D I T E A E S T É L Y T r e n d e z .

*A befolyt jövedelmet a Szalézi Missziók javára fordítjuk.
A lelkes jóakarók szíves támogatását ezúton is bizalommal kérjük.*

Felhívjuk olvasóink figyelmét újonnan megjelent könyvecskénkre:

A k i s

Savio Domonkos

Az első szentáldozásra készülők példaképe.

Sezbb, épületesebb, ragyogóbb példaképet keresve sem lehetne találni a gyermekek részére, mint a kis SAVIO DOMONKOST, akinek *boldoggá avatása* már a közeljövőben várható. Tiszteletreméltó Don Bosco ezen példásan szent életű tanítványának életéből nyújtunk itt egy illatos erénycsokrot, még pedig éppen azon erényekből összegyűjtött, amelyeket mint követésre méltó példákat lehet és kell is az *első szentáldozásukra készülők* elé állítani.

A finom kiállítású könyvet hat gyönyörű műnyomású kép díszíti.

Á R A : 80 fillér.

Kapható a Clarisseumban.